

“Si un no es pren pel melic del món, com més reflexiona, molt millor”

Antoni Cisteró (Barcelona, 1946) publica a Cossetània la novel·la *Com un vi novell*. Aquí ha editat la novel·la *Sabàtic* (2006), el recull de contes *Petit món* (2002) i diverses obres de teatre.

—Faust i el mite formen part de la trama. Faust és el germen de la novel·la o apareix quan teniu la trama pensada?

—Potser en paral·lel. Mentre escrivia la novel·la vaig pensar, llegint el *Faust* de Goethe, que cadascú pot tenir el seu Mefistòfil, és a dir, que se li presenti l'oportunitat de trencar amb la rutina i que hi encaixava perfectament, sense necessitat de mantenir l'esoterisme. Són dues persones grans que es troben i una fa de Mefistòfil. I hi vaig introduir l'obra de teatre per poder-hi fer les citacions de *Faust* que em semblaven adients.

—Però no és una novel·la de dos personatges, només, o bàsicament. Ben aviat us situeu al centre cultural del poble i descriuiu la gent que hi va.

—Per reflectir un ambient d'última etapa, de gairebé via morta. I a una persona que ja s'ha resignat a aterrar-hi, de sobte, a través de les amistats i coneixences, se li desperta una inquietud. Però passa que aquesta inquietud necessita un estímul, una sacsejada, i és que els amics li simulen un enterrament. I, és clar, la reflexió és quants, un cop ja no poden, diuen: “Ai, si tingués una segona oportunitat, actuaria d'una manera diferent, no em quedaria aquí arraconat.”

—Potser la gent gran, quan cau en la rutina és per raons biològiques, no? A més, tenen la sensació que ja ho han vist tot, que ja ho saben tot de la vida.

—Sí, però sempre pot sortir l'oportunitat d'un fet estètic, de poder deixar el món una mica millor que no l'han vist. Sense haver de fer cap acte heroic. Si se'm presenta l'ocasió, acollir-la, no?

—La vostra edat és propera a la jubilació. És, per tant, un llibre que forma part de les vostres preocupacions del moment, i sobre els quals heu volgut reflexionar?

—Sí, però no forçosament per això. Més que pel fet de l'edat, la reflexió que jo faig sobre aquesta disponibilitat per actuar si es presenta l'ocasió és per a tota la vida, grans i joves. En un moment determinat, tinguis l'edat que tinguis,

Antoni Cisteró publica la novel·la *Com un vi novell*, a Cossetània Edicions.

arrisques la vida per un acte noble o estàs a punt per si succeeix una cosa que demana un sacrifici.

—Cal haver observat a fons la gent per haver escrit la novel·la, perquè parleu dels costums d'una determinada gent.

—Sí. Tot i que he treballat tota la vida de químic en una empresa farmacèutica, el que més m'ha servit són els meus estudis de sociologia i filosofia, ja de gran. I ara he estudiat història. Tot encaminat a l'escriptura. Donaria un braç per poder escriure. Quan un estudia s'obliga a tenir les idees clares. Si no les hi tens, no pots posar negre sobre blanc. Això em ve de molt petit. Vaig estudiar a l'Escolania de Montserrat i això em va marcar, en especial el mestratge de Maur Boix.

—El poble de la novel·la és d'un indret molt determinat?

—Les referències que tinc, perquè la meua esposa és d'allà. És el Baix Camp, i per això he batejat el poble amb el nom de l'Avelleda, però no he volgut fer cap paisatge determinat.

—Tot i la incorporació de Faust, hi domina un costumisme de to irònic, i la mort hi és una broma, un cop de teatre.

—Sí, volia que aquest fos el to. Jo he estat bastant involucrat en teatre i m'anava molt bé posar-lo pel mig. I la ironia diria que és un tret del meu caràcter. Sempre m'agrada crear un to amable, que el relat distregui, i que sigui fàcil de pair.

—També hi incorporeu constantment nous personatges, noves situacions.

—Hi apareixen a mesura que escric. Quan començo, tinc una idea i pocs personatges per a desenvolupar-la, però a partir d'aquí sorgeixen anècdotes laterals que fan aparèixer més personatges.

—I també hi incorporeu reflexions sobre la vida.

—Les reflexions sempre són útils. Crec que remugo bastant les idees, però sempre amb humilitat. No hi ha res que sigui l'última paraula. Són reflexions personals que ofereixo als altres, sense creure que elaboro cap teoria important. Si un no es pren pel melic del món, com més pensa i reflexiona, molt millor. El problema ve de l'arrogància de creure's important.

Lluís Bonada